

ſandelig en Samsundsopgave, der foreligger i denne Bevægelse, og i et lille Land, der ſtaar ſom vort, gjælder det i Sandhed om, at Staten griber ind i Alt, hvad der kan kaldes Samsundsopgaver. Derfor mener jeg, at vi ſkulle støtte denne Forening paa bedſte Maade og anbefaler Forſlaget derom.

Buſt: Jeg vil kun gjøre den korte Bemærkning, at det pleier ikke at være tilladt eller at være Skik her at komme ind paa, hvad der er forhandlet i et Udvalg; derfor ſkal jeg ikke komme ind derpaa. Kunde det ſke, ſaa kunde det nok hælde, at jeg ſkulde kunne hævde, at der ogsaa for mig har været en Grund til Nægtelse af diſſe Bevillinger til Jernbanestationer. Jeg vil ogsaa takke den ſidſte ærede Taleſ for hans Atteſt paa et andet Punkt overfor det miniſterielle Smøleri med Henſyn til denne Sag; thi hele Udvalget har været enigt for Aaringer ſiden og har begyndt for Aar ſiden at opfordre Miniſteriet til at komme med Regler, hvorefter man kunde tage ſig af den Sag; men desuagtet er det ikke ſket. Det maa det ærede Medlem lade ſtaa ſom et nyt Vidneſbyrd om, hvorledes vi Landboere ikke kunne være tjente med denne Miniſteriets Optræden overfor os i ſlige Sager ſelv fra et reelt Standpunkt. Jeg maa takke det ærede Medlem, fordi han med ſin Taushed har maattet bevidne, at Miniſteriet har handlet ſaaledes i denne Sag i en Række af Aar.

Indenrigsminiſteren (Finſen): Jeg agter ikke at indlade mig i en yderligere Drøftelse af Spørgsmaalet om Betingelserne for Stationers Oprettelse, men foranlediget af de Bemærkninger, der ere fremkomne fra ærede Medlemmer, navnlig fra det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Buſt),ønſker jeg kun at gjentage, hvad jeg ſagde før. I og for ſig ſjønner jeg ikke rettere, end at de Betingelser, hvorunder der tidligere har været bevilget Oprettelse af Stationer, maa betragtes ſom billige, naar man ſer dem baade fra Statskaſſens og fra de vedkommende, nærmest interesserede Beboeres Synspunkt; men naar jeg htræde, at jeg, hvis denne Sag henviſes til mig, ſelvfølgelig vil tage den under nøie Overveieſe, ſaa ligger deri ganſke ſimpelt, at jegønſker at naae en Overenſtomſt med Rigsdagen om denne Sag ſom om andre. Om det vil lykkes, ſtaar jo ikke i min Magt at afgjøre; thi til at opnaa en Overenſtomſt hører der jo to Parter: Jeg haaber, at det maa kunne lykkes at naae en ſaadan Overenſtomſt, hvorved den Stilleſtaen, om jeg maa bruge dette Udtryk, ſom har fundet Sted i nogle Aar

med Henſyn til dette Spørgsmaals Afgjørelſe, maa føres til en lykkelig Ende.

Brig: Det er kun med et Par Ord, jeg vilde anbefale det Andragende, jeg har indleveret fra Foreningen til Lærlinges Uddannelse. Dette Andragende er jo ikke billigt af Gæltallet; men jeg tror, at hvis de Herrer kjendte den Forening, hvorom der er Tale, og hvorledes den virker, vilde de ſtille ſig anderledes dertil. Den har ikke alene det almindelige Formaal at opfylde de Krav, der ere komne frem efter Læsvæſenets Ophævelſe med Henſyn til en Forbedring af Forholdet mellem Lærlinge og Meſtre, men den har ogsaa viiſt ſin Virkſomhed deri, at den har grundet et Hjem for Lærlinge, hvoraf mange ere forældreløſe og ſtaa aldeles blottede for Hjælp i Livet, udsatte for allehaande Friſtelſer, ſom Hovedſtaden kan frembyde. For ſaadanne Lærlinge er der grundet et Hjem, og der bliver ſørgt for dem der, indtil de kunne ſørge for ſig ſelv. Denne Beſtræbelſe forekommer mig at have en ſaa human Karakter og at ligge de Beſtræbelſer, ſom man fra Rigsdagens Side pleier at støtte, ſaa nær, at jeg ikke kan tro Andet, end at de Herrer, naar de bleve nøiere bekiendte med Forholdene, vilde understøtte den. Da Tiden er ſaa vidt fremrykket, ſkal jeg ikke yderligere opholde Thinget.

Bedertind-Madsen: Ogsaa jeg følger Trang til at anbefale Andragendet fra Totalafholdsforeningen. Jeg tror ganſke viſt ikke, at det vil lykkes denne Forenings Beſtræbelſer fuldſtændig at afflaſſe Drifſældigheden. For at man ſtal kunne afflaſſe eller hæmme Drifſældigheden tror jeg, at man maa gaa ganſke andre Veie, nemlig at man maa komme ind paa en ſocial Lovgivning, der vil have til Følge, at den arbejdende Befolkning kan faae bedre Hjem, bedre Fortjeneste, overhovedet bedre materielt Velvære. Som Forholdene ere nu, hvor en ſtor Del af den arbejdende Befolkning har en lille Fortjeneste, maa arbejde fra den tidlige Morgen til ſent om Aftenen og har daarlige Hus og Hjem, kan man ikke undre ſig over, at naar Lørdag Aften kommer, og de faae nogle Stillinger i Haanden, kunne de faae Lyſt til at have et glad Dieblit og ſaa tage et Glas i Haanden. Jeg tror alſaa, at for at hæve Drifſældigheden maa man komme ind paa en ſocial Lovgivning, der kan ſtabe materielt Velvære for de arbejdende Klaſſer; men jeg er ganſke viſt ikke blind for, at den Bevægelse, ſom Totalafholdsforeningen har ſat i Gang her i Danmark, har gode Følger, idet den bidrager til at aabne Døren for de